

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Brudgom taler til Bruden sin

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Brudgom taler til Bruden sin", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid90687.pdf> (tilgået 13. april 2021)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 73. Brylluppet i Kana.

Kan synges som: Sara var død, i sin Eenlighed.

☒ Brudgom taler til Bruden sin
Om Kager og Kalvene fede,
Strengeligen og gammel Viin,
Og Giæster til Bryllups at bede.
Det Bryllup gaaer aldrig ad Glemme.

☒ Bruden svarer, kun ei forgiet
Min Moders den bedste Veninde,
Josefs Enke i Nazaret,
Alt under de høie Linde.

☒ Brudgom taler til Brud i Løn:
Men siig mig dog, Hjertens-Kiære!
Tør vi bede Marias Søn
At giøre vor Hytte den Ære?

☒ Bruden svarer: det tør vi godt,
Som Himmelens Lys er hans Øie,
Eens for ham synes Stort og Smaat
Paa Jorderigs Sletter og Høie.

☒ Dagen gryed til Bryllupsfest,
Og skinned af Solen den klare,
Herren sad som en anden Giæst,
Paa Bænken i Brudeskare.

☒ Dugen bredtes og Vinen sprang
For Giæsterne alle tilsammen,
Strengeligen for Borde klang,
Og alle det hørde med Gammen.

☒ Vinen vilde dog ei forslaae,
For tidlig den gik paa Grunde,
228 Herrens Moder med Skræk da saae,
Det tegned til tørre Munde.

☒ Dyre vare nu gode Raad,
Det Bedste dog fandt Marie:
Bøn til Herren, hvis Ord er Daad,
Og Sind til paa ham at bie.

☒ Herren sagde: hvad vil du mig?
Min Time er end ei kommet.
Herrens Moder da fryded sig,
Hun vraged ei Trøst forblommet.

☒ Tjenerskabet formanet hun:
Læg Mærke til hvad Han taler,
Synes det sært, saa giør det kun,
Det giælder hvad Han befaler!

☒ Tjenerskabet nu Par om Par
Sig skyndte med Saa til Kilde,
Bredfuldt blev da hvert Badekar,
Som Herren det bød og vilde.

☒ Øser op, sagde Herren nu,
Og bærer til Kioldersvenden!
Hvad end Tjernerne randt i Hu,
Saa lød de ham dog til Enden.

⌘ Kieldersvenden var askegraa,
Saa Mosten han maatte vel kiende,
Krukken tog han og smagde paa,
Og bared sig ei for at skiænde.

⌘ Hosbond, brummed han, som jeg seer,
Har sparet tilgavns sine Kræfter,
229 Perle-Vinen! er det Maneer,
At komme med den til Slukefter!

⌘ Kieldersvenden ei drømde om,
At Vinen udvælded saa silde,
De som vidste hvorfra den kom,
Sig bøied for Vindruens Kilde.

⌘ *Jesu* Herlighed aabenbar
Nu blev for Disciplernes Øie,
Første Gang den med Straale klar,
Skindet som Sol fra det Høie.
Det Bryllup gaaer aldrig ad Glemme.